

בש"פ 7129/21 - אביאל מלול נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7129/21

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

העורר: אביאל מלול

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו בע"ח 7165-09-21 מיום 10.10.2021
שניתנה על ידי כב' השופט שמואל מלמד

בשם העורר: עו"ד יונתן דרורי; עו"ד אברהם לנדשטיין; עו"ד קורל
מנע

בשם המשיבה: עו"ד עמרי כהן

החלטה

לפניי בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט שמואל מלמד) בע"ח
7165-09-21 מיום 10.10.2021, במסגרתה דחה את ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב'
סגנית הנשיא, השופטת נועה תבור) בה"ת 51621-07-21 מיום 15.8.2021, והורה על השמדתם או חילוטם של
השעונים שנתפסו אצל המבקש.

כתב האישום וההליכים עד כה

1. המבקש - מר בן אביאל מלול (להלן: המבקש), הוא הדירקטור ובעל מחצית ממניות חברת פולו פרסום
וסחר בע"מ, אשר בית העסק שלה ממוקם בתל אביב-יפו (להלן: בית העסק). על רקע תלונה להפרת סימן מסחר

שהוגשה למשטרת ישראל מטעם בא-כוחן של חברות Michael Kors ו-Hugo Boss (להלן: מייקל קורס ו-הוגו בוס, בהתאמה), ערכה משטרת ישראל ביום 6.11.2019 חיפוש בבית העסק, ובמהלכו תפסה 548 שעוני יד - מתוכם 384 שעוני חברת מייקל קורס ו-164 שעוני חברת הוגו בוס, אשר לגביהם התעורר חשד כי הם מזויפים (להלן: השעונים או התפוסים).

2. ביום 9.12.2019 הגיש המבקש בקשה לבית משפט השלום בתל אביב-יפו לשחרור התפוסים מכוח סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש), התשכ"ט-1969 (להלן: פקודת סדר הדין הפלילי), בה טען כי אין מדובר בשעונים המפרים סימני מסחר, אלא בשעונים מקוריים שיובאו לישראל כדין בייבוא מקביל. בקשה זו נדחתה בהחלטת בית המשפט מיום 20.5.2020, לאחר שנקבע כי "בשלב זה של החקירה, קיים חשד סביר לפיו התפוסים או לפחות חלקם מזויפים" (כב' השופטת תרצה שחם קינן. ה"ת 19-12-23660). כמו כן, ערר שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ביחס להחלטה זו נדחה ביום 14.6.2020, לאחר שהוסכם כי ככל שלא יוגש כתב אישום בתוך שבעה ימים, יוחזרו התפוסים אל המבקש (כב' השופט ציון קפאח. ה"ת 20-06-8576).

3. כעבור ארבעה ימים, ביום 18.6.2020, הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום בתל אביב-יפו, במסגרתו נטען כי המבקש החזיק בבית העסק 525 שעונים המפרים סימני מסחר (מתוכם 164 שעוני יד המפרים את סימן המסחר של חברת הוגו בוס ו-361 שעוני יד המפרים את סימן המסחר של חברת מייקל קורס), לצרכי מסחר ובאופן העשוי להטעות אדם אחר (ת"פ 20-06-45822). בגין האמור הואשם המבקש בעבירה של החזקת טובין שסומנו בסימון מסחר רשום מכוח סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר (נוסח חדש), התשל"ב-1972. יוער, כי ביום 22.2.2021 תוקן כתב האישום כך שמספר שעוני היד המפרים לכאורה סימן מסחר עמד על סך של 475 שעונים (מתוכם 140 שעונים המפרים את סימן המסחר של הוגו בוס ו-335 שעונים המפרים את סימן המסחר של מייקל קורס).

4. ביום 10.5.2021 הגישה המשיבה הודעה לבית משפט השלום, במסגרתה ביקשה לחזור בה מכתב האישום (בהתאם להוראת סעיף 94(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1989), וזאת בהתאם להסדר מותנה שגובש בינה לבין המערער, לפיו יימחק כתב האישום והמבקש יודה בהחזקת 50 שעונים המפרים סימן מסחר רשום (להלן: ההסדר המותנה). עוד במסגרת ההודעה, התבקש בית המשפט, בהסכמת הצדדים, לקבוע דיון באשר לשעונים התפוסים. בו ביום נתן בית המשפט תוקף של החלטה להסכמת הצדדים בנדון, ודיון באשר לשעונים התפוסים נקבע ליום 22.7.2021 (להלן: דיון בשאלת התפוסים).

5. ביום 22.7.2021 התקיים דיון בשאלת התפוסים, במסגרתו טען המבקש כי יש להשיב לידיו את כל השעונים שלא נכללו במסגרת ההסדר המותנה. המשיבה התנגדה, וטענה כי החלטתה לבטל את כתב האישום נבעה מקושי לבסס את היסוד הנפשי הנלווה לעבירה בה הואשם המבקש - דהיינו, את מודעות המבקש להיות השעונים מזויפים - ולא מחמת קושי להוכיח את היסוד העובדתי, אשר לגביו אין עוררין לשיטתה. בתום הדיון, קבע בית המשפט כי החלטה בשאלת התפוסים תינתן על ידו, וזאת במסגרת הליך נפרד שיפתח לעניין זה.

6. ביום 15.8.2021 ניתנה במסגרת ההליך החדש שנפתח (ה"ת 21-07-51621) החלטה בגורל התפוסים. ביחס לשעונים שנכללו בהסכם המותנה נקבע כי אין מחלוקת שלא ניתן להשיבם לידי המבקש. אשר ליתר השעונים, נפסק כי יש לבחון האם מדובר ב"חפצים המותרים בהחזקה", וכי הכרעה בשאלה זו תיעשה באמצעות בחינת חוות

הדעת שהוגשו מטעם הצדדים. בית המשפט הכיר בכך ש"ההכרעה בין חוות הדעת השונות [] מוגבלת בהיקפה ביחס להליך אזרחי שבו ניתן היה להגיע להכרעה עובדתית לאחר שמיעת עדים וקביעת ממצאים שבעובדה ובהערכת מקצועיות ומומחיות", ותיעשה "על פי בחינת חוות הדעת במצבן הגולמי תוך הסתייגות מובנית מכך שלא מדובר במסמכים שעמדו למבחן חקירות נגדיות והערכות המומחים השונים" (פסקה 10 להחלטה). בהמשך החלטתו, בחן בית המשפט את חוות הדעת שהוגשו הצדדים. נקבע, כי חוות הדעת של המומחים מטעם המשיבה - אלון גלילי ופול אנתוני דלי, מפורטות, וכוללות התייחסות לדגמים ספציפיים, לקודים המוטבעים בשעוני היד, למנגנון התנועה ולפרטים רבים נוספים. זאת, בניגוד לחוות הדעת שהוגשו מטעם המבקש, ובתוכן חוות דעתו של מר אלכס רזישציב, שניתנה ביחס ל-5 שעוני יד בלבד, נעדרה קביעה פוזיטיבית בדבר מקוריות השעונים והסתפקה במסקנה תמציתית לפיה "לא מצאתי כל סימנים לכך שהמדובר בשעונים מזויפים" (להלן: חוות הדעת של רזישציב); וכן חוות דעתו של מר נתן צרפתי שניתנה ביחס ל-8 שעוני יד, והסתפקה בקביעה כי אין בשעונים סימני זיוף ששען סביר יכול להבחין בהם (להלן: חוות הדעת של צרפתי). עם זאת, בית המשפט נתן דעתו לכך שהמומחים מטעם המשיבה הם נציגי מייקל קורס והוגו בוס, ומשכך בעלי עניין כספי בהליך ובתוצאותיו. לעניין זה, נפסק כי אילו המשיך העניין להתברר במסגרת הליך פלילי - ייתכן שנדרש היה לבחון את השפעת זהות המומחים על עצמת הראיות והגינות ההליך. ואולם, משבוטל ההליך הפלילי, ובשים לב לכך שבנסיבות העניין, התייחס בית המשפט לחוות דעתם של המומחים מטעם המשיבה "כחוות דעת של שני גורמים פרטיים ולא ניתן מעמד עודף או משקל מוגבר לחוות הדעת", נקבע כי אין לזהותם השפעה על ההחלטה בשאלת התפוסים, וכי העדפתן על פני חוות הדעת מטעם המבקש נובעת מכך ש"חוות הדעת [] מתייחסות לפרטים ולמסקנות הנעדרות מחוות הדעת מטעם [המבקש]" (פסקה 15 להחלטה). עוד נקבע כי קיים אינטרס ציבורי בתפיסת התפוסים, שכן אין המדובר בהשבת שעון לשם ענידתו על ידי בעליו אלא בהשבתו לשם מסחר, וכי יש להגן על זכויות בסימני מסחר ותחרות הוגנת. לנוכח האמור, קבע בית המשפט כי אין להשיב לידי המבקש את השעונים, וכי המשמעות המעשית של החלטה זו היא חילוט השעונים או השמדתם.

7. ביום 5.9.2021 הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי, במסגרתו שב על טענותיו לעניין הפגיעה בזכויותיו הקנייניות, והוסיף כי שגה בית משפט השלום משביסס את החלטתו על חוות הדעת שהוגשו מטעם המשיבה, וזאת מבלי שאפשר למבקש להעמידן בחקירה נגדית. לעמדת המבקש, דרך המלך לבירור המחלוקת היא בהליך אזרחי, במסגרתו ניתן היה לקיים בירור מעמיק בשאלה האם מדובר בשעונים מזויפים, והדבר עולה בקנה אחד לשיטתו עם סעיפים 200א-200 לפקודת המכס (נוסח חדש), שעניינם באופן עיכוב טובין מפרים. מנגד סברה המשיבה כי דין הערר להידחות, והדגישה כי הדיון בשאלת חילוט התפוסים התקיים בהסכמת הצדדים, אשר ניתנה במסגרת ההסדר המותנה, וכי מכל מקום, אין מניעה להגיש בקשה לחילוט תפוסים מכוח סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי גם ללא הליך פלילי.

8. ביום 10.10.2021 דחה בית המשפט המחוזי את ערר המבקש. נקבע, כי המבקש נתן את הסכמתו לכך שבית המשפט יכריע בשאלת התפוסים, ומכל מקום - לבית המשפט הסמכות להורות על השמדתם של השעונים מכוח סעיף 31 לפקודת סדר הדין הפלילי. לגופו של עניין, קבע בית המשפט כי קיימות אינדיקציות לכך שמדובר בשעונים המפרים סימן מסחרי, ומשכך אין להתערב בהחלטת בית משפט השלום להורות על השמדתם או חילוטם. בתוך כך, צוין כי בהודאתו של המבקש במסגרת ההסכם המותנה יש כדי ללמד על כך שעסק בשעונים המפרים סימן מסחר. כן צוין בית המשפט כי בעוד שחוות הדעת מטעם המשיבה קובעות באופן חד משמעי כי מדובר בשעונים מזויפים, חוות הדעת מטעם המבקש אינן בוחנות האם מדובר בשעונים מזויפים, אלא האם עין מקצועית יכולה לדעת שלא מדובר בשעונים מקוריים. לבסוף, עמד בית המשפט על כך שהמבקש נמנע מלחקור את עורכי חוות הדעת מטעם המשיבה בחקירה נגדית, וקבע כי היעדר עמידתו על דרישה זו כמוה כוויתור על טענותיו בעניין זה (ע"ח 7165-09-21).

9. מכאן בקשת רשות הערר שלפניי, במסגרתה טוען המבקש כי הבקשה מעוררת סוגיות בעלות חשיבות משפטית החורגת מענייננו, שעניין מעמדם של תפוסים במצבים בהם בוטל כתב האישום, וכן בשאלה האם ראוי להכריע בין חוות דעת נגדיות אשר לא עמדו במבחן החקירה הנגדית. לעניין זה, מוסיף המבקש כי בלא חקירה נגדית, הרי שלא ניתנה לו האפשרות להוכיח "הצדק חוקי" להחזקת השעונים. כן מעלה המבקש במסגרת בקשתו שלל טענות באשר להליך תפיסת השעונים, ובכלל זאת ביחס לאופן רישומם ואחסונם. זאת ועוד, המבקש מלין על שבעת שגובש ההסדר המותנה, לא ביקשה המשיבה להפעיל את הסנקציה של חילוט או השמדת השעונים, ובכך יצרה בקרבו הסתמכות כי השעונים בכללם יוחזרו לו.

10. ביום 3.11.2021 התקיים דיון לפניי, אשר לאחריו ביקשתי את עמדת המדינה ביחס לאפשרות שהדיון יוחזר לבית משפט השלום על מנת שיקיים דיון מחודש בבקשה לפי סעיף 31 לפקודת סדר הדין. בתגובת המשיבה מיום 17.11.2021, הודיעה כי היא אינה מסכימה להחזרת הדיון לבית משפט השלום. לעמדתה, למדינה סמכות לפתוח בהליך חילוט לפי סעיף 31 לפקודת סדר הדין הפלילי, וברי כי אין מניעה להפעילו גם בהקשרים של קניין רוחני. לעניין זה, הדגישה המשיבה כי פרשנות זו עולה בקנה אחד עם הדין הרצוי, הואיל ולעתים תכופות אין די ראיות להגשת כתב אישום בהפרות נטענות של קניין רוחני, ואילו לתאגיד המתלונן אין אינטרס כלכלי לנקיטה בהליך אזרחי. משכך, הליך לפי סעיף 31 לפקודת סדר הדין הפלילי מהווה למעשה מוצא אחרון להגשמת התכלית הציבורית שבהרחקת הרכוש המפר מהציבור.

11. המשיבה אף הציגה את מתווה "סיכום דיון - קניין רוחני" מיום 6.9.2021 (להלן: המתווה), אשר גובש על ידי פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי) ואושר על ידי המשנים לפרקליט המדינה. תכליתו של המתווה, כפי שפורט בדברי הרקע, היא "ליתן מענה מערכתי סדור לשאלה, אימתי נכון יהיה להמשיך באפיק של חקירה פלילית, ואימתי נכון יהיה להפנות [את התיק] לטיפול אחר, לאפיק אזרחי, בהתחשב, בין השאר, בכלים המשפטיים שלרשות התאגידים ובאינטרס הציבורי". לשם כך, קובע המתווה שני מסלולי אכיפה עיקריים בתחום הקניין הרוחני: מסלול ירוק ומסלול אדום, כאשר ההבדל בין המסלולים נעוץ בהיתכנות אכיפה פלילית אפקטיבית בהתאם להערכת הגורמים המקצועיים. על פי המתווה, בתיקי המסלול האדום, תמשיך המשטרה בניהול החקירה עד תומה; ואילו בתיקי המסלול הירוק - בהם הסיכוי לאכיפה פלילית הוא נמוך ביותר, יינתנו לבעל הזכויות בסימן המסחר שהופר לכאורה 30 ימים במהלכם יוכל לנקוט בהליכים אזרחיים ביחס לרכוש המפר. ככל שהאחרון לא נקט בהליכים כאמור במסגרת פרק זמן זה, תהיה רשות האכיפה רשאית להגיש בקשה מתאימה לבית המשפט בקשר למוצגים שנתפסו ונחשדו כמזויפים. עוד במסגרת המתווה, נקבעו קריטריונים אשר לאורם יסווג תיק נתון, וביניהם טיבה של הסחורה המזויפת, שוויה המשוער והיקפה, ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי ובשלום הציבור.

12. בהתייחסותו של המבקש למתווה, ציין כי לדידו יש להתייחס באופן שונה לאפשרות לחלט ולהשמיד חפצים שנתפסו במסגרת הליכים העוסקים בקניין רוחני, שכן בהליכים אלו קיים צד אזרחי (בעל הזכויות, אשר התלונן) המסוגל לעמוד על זכויותיו, בעוד שלמשטרת ישראל ולפרקליטות אין את המומחיות הנדרשת לצורך זיהוי מוצרים מפרים, כך שהן נאלצות להתבסס על חוות דעת מטעם מומחי בעלי זכויות היוצרים, בלא אפשרות להפעיל שיקול דעת אפקטיבי.

13. לאחר שעיינתי בבקשה על נימוקיה ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

14. נקודת המוצא לדיונו היא הוראת סעיף 31 לפקודת סדר הדין הפלילי, המורה כי "הובא לפני שופט, מכוח צו חיפוש, חפץ שאסור להשתמש בו או להחזיקו, ולא הוכיח המחזיק הצדק חוקי, רשאי השופט להורות על החרמתו, השחתתו או השמדתו, אף אם לא יובא אדם לדין בקשר אליו". עניינו של סעיף זה בסמכותו של בית המשפט להורות על החרמתו, השחתתו או השמדתו של רכוש, ככל שהוא אסור לשימוש או להחזקה, וזאת גם כאשר הוחלט לא להגיש כתב אישום נגד החשוד (בש"פ 5234/14 הלוי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.12.2014) (להלן: עניין הלוי)). בעניין זה יוער, כי הפסיקה אימצה פרשנות מרחיבה לעניין קיומו של "חפץ שאסור להשתמש בו או להחזיקו", וקבעה כי "במישור המשפטי, [] 'חפץ שאסור להשתמש בו או להחזיקו' הוא חפץ שלמחזיק בו אסור להשתמש בו או להחזיקו, שכן הוא רכוש גנוב - למשל, ולא רק חפץ שכל אדם אינו רשאי להחזיק בו כמו סמים מסוכנים" (בש"פ 4118/14 גנה נ' מדינת ישראל, פסקה ד (13.11.2014) (להלן: עניין גנה)).

15. מטבע הדברים, הפעלת הסמכות שבסעיף 31 לפקודת סדר הדין הפלילי כרוכה בפגיעה בזכויותיו הקנייניות של בעל הרכוש התפוס, בפרט כאשר כבר הוחלט שלא יוגש נגדו כתב אישום (השוו: בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (12.3.2006); בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464 (2000)). משכך, ראוי כי השימוש בה יעשה בזירות הראויה. בהתאם, בבוא רשויות האכיפה להחליט האם להגיש לבית המשפט בקשה לפי סעיף 31 לפקודת סדר הדין הפלילי, עליהן להביא בחשבון את הפגיעה האמורה בזכויותיו הקנייניות של המחזיק, ולאזנה אל מול הפגיעה האפשרית בצדדים שלישיים ובאינטרס הציבורי כתוצאה מהשבת הרכוש לידי המחזיק. ודוק - אין די בכך שרשויות האכיפה נתנו הזדמנות לבעל זכויות היוצרים לנקוט בהליך אזרחי והלה נמנע מלנצל, כדי להצדיק הגשת בקשה מכוח סעיף 31 לפקודת סדר הדין הפלילי. גם במקרים אלו, בהם נמנע בעל זכויות היוצרים מלנקוט בהליך אזרחי נגד בעל הרכוש התפוס, על רשויות האכיפה לבחון האם בהתחשב באיזון בין השיקולים השונים, קמה הצדקה להגשת בקשה לפי סעיף 31 לפקודת סדר הדין הפלילי. בתוך כך, עליהן להתחשב, בין היתר, בשוויון המוערך של הרכוש; בהשלכות אפשריות על צדדים שלישיים הכרוכות בהחזרת הרכוש לידי המחזיק, וזאת בשים לב לטיבו של הרכוש (כך, למשל, אין דינן של תרופות המפרות פטנט כדינם של בגדים המפרים סימן מסחר); ובשאלת התגבשותה של מחלוקת כנה וממשית בדבר קיום הצדק חוקי להחזיק או להשתמש ברכוש (קרי, בהקשר בו עסקינן, מחלוקת בשאלה האם מדובר בטובין המפרים זכויות קניין רוחני). ודוק, ככל שבמאזן השיקולים הללו מתקבלת התוצאה כי על ההכרעה בגורל הטובין להתקבל במסגרת הליך אזרחי, ולא אגב הליך פלילי, הרי שאם בעל זכויות הקניין הרוחני אינו מגלה נכונות ליזום הליך אזרחי שכזה בתוך פרק זמן סביר, על המדינה להשיב את הטובין בהם מדובר לבעליהם, ולא לבקש את הפעלת הסמכות שבסעיף 31 לפקודת סדר הדין הפלילי.

16. עם זאת, אין בדברים אלו כדי להצדיק התערבות במקרה דנן, וזאת מבלי שאדרש לשאלת האיזון בו ראוי היה לנקוט מלכתחילה בנסיבות העניין בו עסקינן. הטעם לכך, היא ההבנה הדיונית שהושגה בין הצדדים במהלך הדיון בבית משפט השלום. אבהיר נקודה זו.

17. עיון בהודעת המשיבה מיום 10.5.2021, מלמד בבירור כי המבקש נתן את הסכמתו לכך שבית המשפט השלום יכריע בשאלת גורלם של השעונים התפוסים במסגרת ההליך הפלילי. כך למשל, ציינה המשיבה במסגרת הודעה זו כי "מתבקש בית המשפט, בהסכמת הצדדים, לקבוע דיון בעוד כשלושים יום, באשר לשעונים התפוסים בתיק", ואף כי "[ה]וסכם על הצדדים כי עד מתן החלטה בתפוסים, יוחזקו התפוסים בידי משטרת ישראל". המבקש לא הציג כל ראיה אשר יש בה כדי לסתור דברים אלו, ומשכך אין מקום להתערב במסקנותיהן של הערכאות הקודמות, ככל שהדבר נוגע

למשמעותה של ההסכמה שהתגבשה במסגרת ההסדר המותנה. מטעם זה אף אין בידי לקבל את טענת המבקש כי היעדר ההתייחסות לשאלת גורלם של השעונים התפוסים במסגרת ההסדר המותנה, עוררה בו ציפייה כי אלו יוחזרו לידי.

18. זאת ועוד. בהתאם להסכמה שנתן המבקש, נדרש בית משפט השלום לשאלת גורלם של השעונים התפוסים, ובתוך כך הוצגו לפניו חוות דעת הן מטעם בעלי זכויות היוצרים והן מטעם המחזיק, ובית המשפט בחן לאורן האם מדובר בחפצים המותרים בהחזקה. בעניין זה, קבע בית משפט השלום כי "בחינה גולמית של חוות הדעת השונות מצביעה על כך שהשעונים מזויפים" (פסקה 17 להחלטה). אומנם, קביעה עובדתית זו התקבלה, מבלי שחוות הדעת הועמדו במבחן החקירה הנגדית של עורכיהן (על חשיבותה של החקירה הנגדית, ראו ע"פ 5329/98 דג'אני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(2) 273, 281-282 (2003); ע"פ 10736/04 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (26.9.2006)). ואולם, משנמנע המבקש מלהציב דרישה לחקור את מומחי המשיבה בחקירה נגדית - הרי שיש לראות בו כמי שוויתר על כך. כאמור, בחינת חוות הדעת, הובילה את בית משפט השלום, כמו גם את בית המשפט המחוזי אשר אישר את החלטתו, לבכר את חוות הדעת מטעם המשיבה, ולאחר עיון בחוות הדעת השונות, לא ראיתי להתערב במסקנה זו. המבקש טוען לעניין זה כי לא עמד על חקירתם הנגדית של עורכי חוות הדעת מטעם המשיבה משום שלא ידע שמטרת ההליך היא לבחון את האפשרות לחלט את התפוסים. ואולם, קשה לקבל טיעון זה, שכן המבקש ידע כי עניינו של ההליך בבית משפט השלום הוא בשאלת החזרת התפוסים, ומשכך צריך היה להניח כי ככל שתתקבל החלטה שלא להשיב לידי השעונים - הרי שלאחריה, יחולטו השעונים או יושמדו. אשר על כן, לא התרשמתי כי נפל פגם באופן שבו הפעילו הערכאות קמא את שיקול דעתן, לא כל שכן פגם המצדיק מתן רשות לערור ב"גלגול שלישי". לפיכך דין בקשת הרשות לערור להידחות.

19. סוף דבר: דין בקשת רשות הערר להידחות.

ניתנה היום, כ"ו בטבת התשע"ב (30.12.2021).

ש ו פ ט